

Arrest

nr. 217 113 van 20 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. GIERAERTS
Paalsesteenweg 133
3583 PAAL-BERINGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. GOOS, die *loco* advocaat I. GIERAERTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 maart 2018, verklaart er zich op 30 maart 2018 vluchteling.

1.2. Op 27 september 2018 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 28 september 2018 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pasjtoen van etnische origine en hangt het soennisme aan. U bent geboren in het dorp Samarkhel in het district Behsud in de provincie Nangarhar.

U werkte aanvankelijk als arbeider en begon later een eigen winkel waar u onder andere frisdranken en ijs verkocht in de bazaar van Samarkhail. Nabij uw winkel was een checkpoint van de nationale politie. In dat checkpoint is een bron waar u vaak water ging halen. Op een nacht kwamen acht talibanleden langs bij u thuis. Een van hen, de commandant, sprak met u en wou dat u de taliban een dienst bewees door een bom in een waterkoeler in het checkpoint te smokkelen. Ze wilden u hiervoor betalen en spraken vol emotie over de jihad tegen de ongelovigen in het land. Uit angst voor mogelijke represailles tegen uw familie stemde u in. Daarna vertrokken de taliban. U lichtte vervolgens uw vader in. Die telefoneerde naar uw schoonbroer die u vervolgens kwam ophalen. U verbleef de volgende dagen bij uw schoonbroer in het dorp Miran in het district Behsud. Het was uw jongere broer D. S. (...) die de dagen daarop de winkel openhield. Drie dagen later kwamen de taliban opnieuw langs. Uw vader zei hen dat u vermist was sinds hun vorige bezoek. Daarop drongen de taliban het huis binnen. Ze ontvoerden uw tweelingbroer en sloegen uw vader met hun wapens. Ze zeiden uw vader dat u in drie dagen aan hen moest worden overgegeven, in het andere geval zouden ze uw broer ombrengen. Vervolgens werd u op vraag van uw ouders naar het buitenland gesmokkeld. U verliet Afghanistan op het einde van 2014 en reisde door naar Frankrijk waar u een drietal jaar verbleef. U vroeg er geen asiel aan omdat u naar het Verenigd Koninkrijk wilde reizen.

Op 8 november 2017 werd u vanuit Frankrijk teruggeleid naar de stad Kabul in Afghanistan. Van daar reisde u verder naar het huis van uw zus en schoonbroer in Miran. U verbleef in de twee daaropvolgende maanden vooral in het huis van uw schoonbroer in Miran, en ging slechts af en toe in de avond naar uw huis in Samarkhail. Gedurende die twee maanden ging u niet vaak buiten. U hielp uw schoonvader wel op de velden in Miran. Op een avond, toen u onderweg was van Miran naar Samarkhail, besloot u te gaan bidden in een moskee onderweg, in het dorp Kochian. Toen u in het dorp op weg was naar de moskee, hoorde u iemand uw naam roepen. Wanneer u uw hoofd draaide zag u een groep mannen met bedekte gezichten op motorfietsen. U begon te rennen. De mannen begonnen op u te schieten. In een volgende straat was er een huisdeur die open stond en u glipte binnen. De man gaf u onderdak. De volgende ochtend kwamen uw vader en schoonbroer u ophalen. U werd naar het huis van uw schoonouders gebracht. De taliban kwamen de nacht daarop naar uw ouderlijk huis in Samarkhail. U heeft Afghanistan ongeveer twee maanden na uw binnenkomst, op 20 januari 2018, opnieuw verlaten.

U bent België binnen gekomen op 26 maart 2018 en diende vier dagen later een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taksara en de taskara van uw vader voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de taliban in uw regio van herkomst.

Er bestaan immers sterke twijfels omtrent de gebeurtenissen die aan de basis lagen van uw eerste vertrek uit de regio op het einde van 2014. U verklaart dat de taliban u toen kwamen opzoeken bij u thuis en u dwongen een bom te plaatsen in het checkpoint van de nationale politie nabij uw winkel. U stemde in uit angst. Diezelfde nacht, nadat de taliban vertrokken waren, vluchtte u naar het huis van uw zus en schoonbroer in het dorp Miran in het district Behsud. De taliban kwamen drie dagen later terug. U was niet thuis dus ontvoerden ze uw tweelingbroer D. S. (...). Van hem ontbreekt sindsdien elk spoor. Vervolgens besloot u te vluchten uit Afghanistan.

Vooreerst is het onduidelijk waarom precies u gevisieerd zou worden door de taliban. Uit uw verklaringen blijkt dat uw winkel zich bevond in een bazaar. Gevraagd of de handelaren van andere winkels ook naar het bewuste checkpoint gingen om water te halen, antwoordt u dat anderen het misschien ook deden maar dat de mensen in het checkpoint enkel diegenen waarvan ze wisten dat ze een winkel hadden in de bazaar, binnen lieten (CGVS, p. 10). Gevraagd of u die andere winkeleigenaars die water gingen halen bij de post kende, zegt u dat er veel mensen waren en u hen niet allemaal in de gaten hield. U geeft aan dat u druk bezig was met uw eigen winkel (CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u lang niet de enige handelaar was die water ging halen bij de post. Waarom de taliban het dan precies op u gemunt zouden hebben, is onduidelijk. Hiernaar gevraagd, geeft u aan dat u het niet weet. U voegt toe dat het mogelijk is dat de taliban ook andere winkeleigenaars benaderden (CGVS, p. 11). Gevraagd of de taliban u vertelden waarom ze precies van u verwachtten dat u hen zou helpen en waarom ze wilden dat u die bom in het checkpoint ging plaatsen, herhaalt u dat u er vaak heen ging. Gevraagd waarom de taliban het zelf niet konden doen, geeft u aan dat ze niet gekend zijn bij de politie en dus niet binnen gelaten zouden worden in het checkpoint. Erop gewezen dat u eerder aangaf dat de taliban overdag gewone burgers zijn, en gevraagd of ze dan niet gewoon zelf de bom in het checkpoint konden achterlaten met het excuus dat ze water gingen halen, herhaalt u slechts dat de taliban gewone mensen zijn (CGVS, p. 11).

Drie dagen na hun initiële bezoek kwamen de taliban nogmaals langs bij u thuis. U was toen afwezig, maar uw tweelingbroer was wel in huis. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat de taliban een koeler meehadden tijdens hun tweede bezoek. Gevraagd waarom uw broer hun plan om de koeler in het checkpoint te krijgen niet kon uitvoeren, zegt u slechts dat als u het kon, uw broer het ook zou kunnen. Gevraagd waarom de taliban uw broer dan niet zouden verplichten om het te doen, geeft u aan dat ze uw broer ontvoerden (CGVS, p. 13). Het is evenwel niet duidelijk waarom de taliban precies zouden willen dat u diegene bent die de koeler naar het checkpoint bracht. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat ze uw broer zouden ontvoeren enkel en alleen om u te dwingen die koeler binnen te smokkelen in het checkpoint.

Voorts heeft u helemaal geen kennis en informatie over de praktische kant van het hele plan van de taliban. Gevraagd naar de praktische afspraken die werden gemaakt nadat u had ingestemd, zegt u slechts dat er geen overeenkomsten werden gemaakt. De taliban zouden u contacteren. Ze vertelden u niet wanneer de actie zou plaatsvinden, maar gaven ze u slechts mee dat u altijd klaar moest zijn. Erop gewezen dat u soms met een koeler naar het checkpoint ging, maar dat die koeler nooit een deksel had en gevraagd hoe u in staat zou zijn om een bom mee te smokkelen in een open koeler, zegt u slecht dat u bang was en enkel akkoord ging met wat de taliban zeiden (CGVS, p. 11). U bent verder ook niet in staat enige concrete informatie te geven over een eventuele vergoeding, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat de taliban hadden voorgesteld u te betalen (CGVS, p. 11). Gevraagd wanneer de bom zou ontploffen als u met de koeler en de bom naar het checkpoint ging, stelt u dat de taliban u enkel vertelden dat u de bom naar daar moest brengen en de koeler met de bom er moest achterlaten (CGVS, p. 12). Dat u op al deze praktische zaken geen antwoord heeft, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Opmerkelijk is tevens dat de taliban, op het moment dat ze uw broer ontvoerden, zouden bedreigd hebben uw broer te doden als u na drie dagen niet zou opduiken. Gevraagd of u weet of uw broer nog in leven is of niet, geeft u aan het niet te weten. Erop gewezen dat de taliban ermee dreigden uw broer te doden en gevraagd of er geen lichaam gevonden werd, geeft u aan van niet (CGVS, p. 14). Het is opmerkelijk dat de taliban geen gevolg gaven aan hun eerdere bedreiging, en dat er meer dan drie jaar later nog steeds geen nieuws is over hem. Ook hadden de taliban ermee bedreigd uw familie te doden als u niet mee ging in hun plan, maar ook aan deze bedreiging gaven ze geen gevolg (CGVS, p. 7 en 14). Zo blijkt uit uw verklaringen dat de taliban nog wel een drietal tot viertal keren langs kwamen na uw vertrek, en dat ze uw familie bedreigden. Uw familie zou ondertussen verhuisd zijn naar het huis van uw zus en uw schoonbroer in Miran. Daar kenden ze geen problemen meer (CGVS, p. 4).

Gezien u verklaart dat u problemen had met de taliban in uw herkomstregio, zijn tevens uw verklaringen omtrent uw terugkeer naar uw herkomstregio in 2017 opmerkelijk. U werd vanuit Frankrijk teruggeleid naar de stad Kabul en ging vervolgens terug bij uw zus en schoonbroer wonen in het dorp Miran vanwaaruit u af en toe 's avonds naar Samarkhail trok. Gevraagd om welke redenen u besliste om terug te gaan naar uw herkomstregio, repliceert u enkel dat uw huis daar is. Gevraagd wat uw plannen waren bij terugkeer naar uw herkomstregio, zegt u geen plannen te hebben gehad. Erop gewezen dat u niet besloot in de stad Kabul te blijven maar meteen doorreisde naar uw herkomstregio, en gevraagd welke plannen u had, vertelt u dat u niemand had in Kabul en wel terug moest naar uw eigen leven. U herhaalt nogmaals dat u geen plannen had (CGVS, p. 9). Gezien u beweert dat u uw herkomstregio voorheen verlaten had omwille van problemen met de taliban, is het erg opmerkelijk dat u blijkbaar geen plannen had gemaakt over wat u daar bij uw terugkeer precies zou doen. U geeft wel aan dat u er op het moment van uw terugkeer niet aan dacht om Afghanistan opnieuw te verlaten. U besloot slechts om te vertrekken nadat u opnieuw problemen kreeg (CGVS, p. 9). Gezien u aangeeft dat u van plan was in uw herkomstregio te blijven wonen na uw deportatie vanuit Frankrijk, is het wel heel opmerkelijk dat u niet kan antwoorden op de vraag welke plannen u had voor uw terugkeer. Dat u het klaarblijkelijk niet de moeite vond om af te wegen wat uw opties waren bij uw terugkeer, valt moeilijk in overeenstemming te brengen met uw voorgehouden vrees voor vervolging in uw regio van herkomst.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u verklaarde uw land van herkomst een eerste keer te hebben verlaten in november 2014 uit vrees voor uw leven en fysieke integriteit (CGVS, p. 3 en 7-8), en dat u vervolgens ongeveer drie jaar in Frankrijk hebt doorgebracht tot aan uw repatriëring naar Afghanistan in november 2017 zonder dat u daar asiel hebt aangevraagd. U verklaarde dat uw vingerafdrukken onderweg wel werden genomen maar dat u nooit ergens asiel hebt aangevraagd omdat u naar Engeland wou gaan (Verklaring DVZ, vraag 24-25). Hierover moet worden gesteld dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij na zijn vlucht uit het land van herkomst binnen een zo kort mogelijke tijd de bescherming van de autoriteiten vraagt van het land waar hij zich in veiligheid bevindt. De vaststelling dat u drie jaar in Frankrijk hebt verbleven zonder er asiel aan te vragen, toont dan ook aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees.

Concluderend kan gesteld worden dat er geen geloof gehecht wordt aan de door u voorgehouden problemen met de taliban die in 2014 zouden zijn voorgevallen. Bij gevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u in 2017, na terugkeer naar uw geboortestreek, zou gekend hebben, gezien deze rechtstreeks voort vloeien uit de voorafgaand ongeloofwaardig bevonden problemen.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader vormen immers slechts een bewijs van uw identiteit en nationaliteit, waar verder niet aan getwijfeld wordt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich voordoet als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Tevens is verzoeker van mening dat de informatie van de commissaris-generaal verouderd is en derhalve vernietigd dient te worden. Verzoeker verwijst in dit verband naar recente landeninformatie en stelt dat voldaan is aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming. Tot slot voert verzoeker aan dat hij het uitgesproken profiel heeft om gedwongen gerekruteerd te worden door zowel de taliban als door de ISKP en merkt hij op dat hij sinds 2014 in Europa is en aldus als "verwesterd" zou kunnen worden aanzien in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd:

1. UNHR rapport, "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Aylum-Seekers from Afghanistan*", 30 augustus 2018;
2. EASO rapport, "*Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis*", juni 2018;
3. Rapport HRW, "*No Safe Place, insurgent attacks on civilians in Afghanistan*", mei 2018;
4. COI Focus, "*Veiligheidssituatie in Jalalabad*", 20 februari 2018;
5. The Bureau of investigative journalism, "*Nangarhar: descent into chaos*", 30 juli 2018;
6. EASO rapport, "*Country of origin information report: Afghanistan, security situation-update*", mei 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door de taliban in zijn regio van herkomst. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het onduidelijk is waarom precies verzoeker geïdiseerd wordt door de taliban, (ii) het weinig geloofwaardig is dat ze zijn broer zouden ontvoeren enkel en alleen om verzoeker te dwingen die koeler binnen te smokkelen in het checkpoint, (iii) verzoeker geen kennis heeft en informatie heeft over de praktische kant van het hele plan van de taliban, (iv) het opmerkelijk is dat de taliban geen gevolg hebben gegeven aan de dreiging zijn familie te doden, (v) verzoeker het klaarblijkelijk niet de moeite vond om, bij zijn terugleiding van Frankrijk naar Kabul, af te wegen wat zijn opties waren bij zijn terugkeer, (vi) hij drie jaar in Frankrijk heeft verbleven zonder er bescherming te vragen, en (vii) de documenten die verzoeker voorlegt niet in staat zijn de gedane appreciatie te wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt om de voormelde motieven uit de bestreden beslissing in een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Verzoeker voert aan dat het niet zo onlogisch is dat hij nog geen kennis of informatie had over de praktische kant van het hele plan van de taliban, nu hij verklaarde dat de taliban nog met hem contact zou opnemen aangaande de praktische uitvoering van hun eis. Hij vervolgt dat hij uiteraard niet om meer uitleg verzocht waarom hij geïdiseerd werd en aangaande de praktische kant van het verhaal. Hij legt uit verlamd geweest te zijn van de schrik, waardoor hij ook niet anders kon dan instemmen met de bevelen van de taliban.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de vluchtmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie schromelijk in gebreke blijft. Volgende in de bestreden beslissing gedane vaststellingen blijven dan ook staande:

“Vooreerst is het onduidelijk waarom precies u geïdiseerd zou worden door de taliban. Uit uw verklaringen blijkt dat uw winkel zich bevond in een bazaar. Gevraagd of de handelaren van andere winkels ook naar het bewuste checkpoint gingen om water te halen, antwoordt u dat anderen het misschien ook deden maar dat de mensen in het checkpoint enkel diegenen waarvan ze wisten dat ze een winkel hadden in de bazaar, binnen lieten (CGVS, p. 10).

Gevraagd of u die andere winkeleigenaars die water gingen halen bij de post kende, zegt u dat er veel mensen waren en u hen niet allemaal in de gaten hield. U geeft aan dat u druk bezig was met uw eigen winkel (CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u lang niet de enige handelaar was die water ging halen bij de post. Waarom de taliban het dan precies op u gemunt zouden hebben, is onduidelijk. Hiernaar gevraagd, geeft u aan dat u het niet weet. U voegt toe dat het mogelijk is dat de taliban ook andere winkeleigenaars benaderden (CGVS, p. 11). Gevraagd of de taliban u vertelden waarom ze precies van u verwachtten dat u hen zou helpen en waarom ze wilden dat u die bom in het checkpoint ging plaatsen, herhaalt u dat u er vaak heen ging. Gevraagd waarom de taliban het zelf niet konden doen, geeft u aan dat ze niet gekend zijn bij de politie en dus niet binnen gelaten zouden worden in het checkpoint. Erop gewezen dat u eerder aangaf dat de taliban overdag gewone burgers zijn, en gevraagd of ze dan niet gewoon zelf de bom in het checkpoint konden achterlaten met het excuus dat ze water gingen halen, herhaalt u slechts dat de taliban gewone mensen zijn (CGVS, p. 11). Drie dagen na hun initiële bezoek kwamen de taliban nogmaals langs bij u thuis. U was toen afwezig, maar uw tweelingbroer was wel in huis. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat de taliban een koeler meehadden tijdens hun tweede bezoek. Gevraagd waarom uw broer hun plan om de koeler in het checkpoint te krijgen niet kon uitvoeren, zegt u slechts dat als u het kon, uw broer het ook zou kunnen. Gevraagd waarom de taliban uw broer dan niet zouden verplichten om het te doen, geeft u aan dat ze uw broer ontvoerden (CGVS, p. 13). Het is evenwel niet duidelijk waarom de taliban precies zouden willen dat u diegene bent die de koeler naar het checkpoint bracht. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat ze uw broer zouden ontvoeren enkel en alleen om u te dwingen die koeler binnen te smokkelen in het checkpoint.

Voorts heeft u helemaal geen kennis en informatie over de praktische kant van het hele plan van de taliban. Gevraagd naar de praktische afspraken die werden gemaakt nadat u had ingestemd, zegt u slechts dat er geen overeenkomsten werden gemaakt. De taliban zouden u contacteren. Ze vertelden u niet wanneer de actie zou plaatsvinden, maar gaven ze u slechts mee dat u altijd klaar moest zijn. Erop gewezen dat u soms met een koeler naar het checkpoint ging, maar dat die koeler nooit een deksel had en gevraagd hoe u in staat zou zijn om een bom mee te smokkelen in een open koeler, zegt u slecht dat u bang was en enkel akkoord ging met wat de taliban zeiden (CGVS, p. 11). U bent verder ook niet in staat enige concrete informatie te geven over een eventuele vergoeding, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat de taliban hadden voorgesteld u te betalen (CGVS, p. 11). Gevraagd wanneer de bom zou ontploffen als u met de koeler en de bom naar het checkpoint ging, stelt u dat de taliban u enkel vertelden dat u de bom naar daar moest brengen en de koeler met de bom er moest achterlaten (CGVS, p. 12). Dat u op al deze praktische zaken geen antwoord heeft, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker tracht de gedane vaststellingen te vergoelijken om zijn relaas alsnog geloofwaardig te laten overkomen, maar brengt geen concrete feiten of elementen aan die toelaten zijn beweringen te staven of de vastgestelde vaagheden en onwetendheden te verklaren. Bovendien voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer tegen de overige motieven in de bestreden beslissing, namelijk (i) het opmerkelijk is dat de taliban geen gevolg hebben gegeven aan de dreiging zijn familie te doden, (ii) verzoeker het klaarblijkelijk niet de moeite vond om, bij zijn terugleiding van Frankrijk naar Kabul, af te wegen wat zijn opties waren bij zijn terugkeer, en (iii) hij drie jaar in Frankrijk heeft verbleven zonder er bescherming te vragen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verzoeker verwijst naar algemene informatie waarin wordt bevestigd dat het de werkwijze is van de taliban om bepaalde administratieve centra en checkpoints te viseren en de weigering om gerekruteerd te worden door de taliban en de weigering mee te werken met de taliban over het algemeen ernstig vervolgd wordt, met inderdaad bedreigingen tegen de familie, ernstige lichamelijke letsels en overlijdens. De Raad wijst er op dat dergelijke verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardig vluchtrelaas, in gebreke.

Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing voorts terecht als volgt: *“De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader vormen immers slechts een bewijs van uw identiteit en nationaliteit, waar verder niet aan getwijfeld wordt.”*

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande evenmin enig inhoudelijk verweer.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van voormeld artikel, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018; EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan Security Situation" van december 2017) dat er voor burgers in het district Behsud actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de actualiteit van de door het CGVS gehanteerde informatie over de veiligheidsanalyse van het district Behsud, hierbij onder meer verwijzend naar de UNHCR richtlijnen van 30 augustus 2018, het EASO rapport van mei 2018 over de veiligheidssituatie in Afghanistan en de EASO Country Guidance Note van juni 2018.

De Raad treedt verwerende partij bij waar deze in de verweernota als volgt antwoordt:

"In de bestreden beslissing wordt er inderdaad verwezen naar de UNHCR richtlijnen van 2016 en niet deze van 2018. Uit deze recente richtlijnen blijkt echter niet dat de veiligheidsanalyse van het CGVS van de stad Jalalabad niet (meer) correct zou zijn. Net zoals de richtlijnen van 2016 bevestigen de richtlijnen van 2018 dat er regionale verschillen bestaan in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Nergens in de UNHCR richtlijnen van 2018, net zoals in die van 2016, wordt er evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR is verder nog steeds van mening dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie diverse objectieve elementen in ogenschouw dienen genomen te worden om het reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict te evalueren, zoals het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; het aantal conflict gerelateerde incidenten; en het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. Ook de andere indicatoren (bv mate waarin een gebied onder controle staat van AGE's) blijven ongewijzigd. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, werden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het district Behsud.

Verweerder stelt vast dat verzoeker dan wel beweert dat de nieuwe UNHCR Guidelines sterk verschillen van de vorige maar er geenszins in slaagt in concreto aan te tonen hoe en in welke mate de nieuwe UNHCR Guidelines van augustus 2018 dan wel een ander licht zouden kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

In voormelde EASO Guidance Note van juni 2018 wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren.

Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen."

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018; EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan Security Situation" van december 2017; en de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan Security Situation-Update" van mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de Taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De Taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bermbommen (IED's), mijnen en andere explosieven.

Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar *de jure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de Taliban of ISKP.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Voor burgers in Behsud bestaat er derhalve actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift vermag op voorgaande analyse van de veiligheidssituatie geen ander licht te werpen. Hoewel kan worden aangenomen dat het geweld in het district Behsud is toegenomen, dient tevens te worden onderstreept dat dit geweld nog steeds doorgaans doelgericht van aard is, en meer bepaald voornamelijk is gericht tegen “*high profile*”-doelwitten. Dit blijkt tevens uit de door verzoeker geciteerde informatie afkomstig van EASO, die aldus in dezelfde lijn ligt als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Waar verzoeker informatie bijbrengt van Human Rights Watch, namelijk het rapport “*No Safe Place*” van mei 2018 waarin wordt geconcludeerd dat noch Kabul, noch Jalalabad, noch andere stedelijke gebieden voor burgers nog een “*veilige plek*” zouden uitmaken en een artikel van The Bureau of investigative journalism, “*Nangarhar: descent into chaos*” van 30 juli 2018 is verwerende partij in haar verweernota overigens terecht van mening dat deze informatie geen ander licht werpt op bovenstaande appreciatie van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst. Het rapport van Human Rights Watch heeft immers betrekking op het gehele grondgebied van Afghanistan, en bespreekt de situatie in Afghanistan in zijn totaliteit bespreken en is daarom niet of nauwelijks nuttig om de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst te bespreken/beoordelen. Het artikel van The Bureau of investigative Journalism bespreekt de situatie in de provincie Nangarhar maar is dermate algemeen dat het niet van aard is om bovenstaande informatie en de daarop gebaseerde gedetailleerde analyse betreffende verzoekers regio van herkomst, meer bepaald het district Behsud van de provincie Nangarhar te weerleggen.

Waar verzoeker verwijst naar de openlijke aanwezigheid van ISKP in de districten Behsud en de stad Jalalabad, dient te worden benadrukt dat zowel in de bestreden beslissing als uit bovenstaande analyse blijkt dat het CGVS geenszins de aanwezigheid van ISKP in de districten Jalalabad, Behsud en Sukhrod betwist. Een simpele lezing van de bestreden beslissing duidt immers aan dat “*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP (...)*” (eigen onderlijning). De loutere aanwezigheid van ISKP volstaat echter niet om te besluiten dat er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in voormeld artikel te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz..

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in het district Behsud van de provincie Nangarhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Behsud van de provincie Nangarhar aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofd het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker oppert op zeer algemene wijze dat hij vervolging vreest op basis van “*verwestering*” en rekrutering door zowel de taliban als door de ISKP omwille van zijn uitgesproken profiel (mannelijk, 26 jaar), zonder evenwel deze vrees nader te concretiseren.

Wat betreft zijn aangevoerd risicoprofiel omwille van zijn passende leeftijd, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen aan verbonden aan zijn profiel. Verzoeker toont dan ook geenszins *in concreto* aan dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou dreigen te worden gerekruteerd/gedood omwille van zijn profiel.

Waar verzoeker opmerkt dat hij sinds 2014 in Europa heeft verbleven, dat hij aldus als “*verwesterd*” zou kunnen worden aanzien en vreest dat hij om die reden geviseerd zal worden door de diverse groeperingen aanwezig in zijn herkomstregio, waaronder de taliban als ISKP, antwoordt verwerende partij in de verweernota vooreerst terecht dat verzoeker begin november 2017 vanuit Frankrijk werd teruggeleid naar Afghanistan, alwaar verzoeker gedurende meer dan 2 maanden heeft verbleven alvorens zijn land van herkomst opnieuw te verlaten.

Verzoeker kende in deze periode geen problemen nu aan de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, noch maakte hij in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS melding van moeilijkheden om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

Bovendien moet ook hier op gewezen worden dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het risicoprofiel voor verwesterde jongemannen bij een terugkeer naar hun land van herkomst en het citeren uit algemene informatie, zijnde de EASO Country Guidance Note van juni 2018. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond. Dit wordt ook uitdrukkelijk gesteld door UNHCR in de richtlijnen van 30 augustus 2018 waar in dit verband expliciet wordt vermeld dat “*Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Such persons include: (...) j) individuals perceived as “westernized”* (p. 48 - 49). Er dient derhalve rekening te worden gehouden met en het is afhankelijk van de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. *In casu* maakt verzoeker zijn verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. Hij beperkt zich immers louter tot de algemene verwijzing naar zijn verblijf in Europa. Nergens uit zijn verklaringen is echter gebleken of en wat verzoeker dient te vrezen en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurige afwezigheid (anders) gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn langdurige afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER